Dissabte 4 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 7,40-53): En aquell temps, alguns d'aquella multitud, havent sentit aquestes paraules, deien: «Aquest és veritablement el Profeta!». D'altres deien: «Aquest és el Crist!». I alguns deien: «¿És que de la Galilea ve el Crist? ¿No digué l'Escriptura: "De la descendència de David i del poble de Betlem, d'on era David, ve el Crist"?». I així, es va produir una dissensió entre la gent a causa d'ell.

I alguns d'ells volien agafar-lo, però ningú no posà les mans damunt d'ell. Anaren, doncs, els guardes als grans sacerdots i fariseus, i aquests els digueren: «Per què no l'heu portat?». Respongueren els guardes: «Mai un home no ha parlat així». I respongueren els fariseus: «Per ventura també vosaltres heu estat seduïts? Per ventura algun dels grans sacerdots ha cregut en ell, o dels fariseus? Però aquesta gent que no coneix la Llei, són maleïts!». Els diu Nicodem, aquell que havia vingut a ell abans, que era un d'ells: «¿És que la nostra Llei condemna ningú si primer no l'ha escoltat i sap el que ha fet?». Respongueren, i li digueren: «Potser també tu ets de la Galilea? Escodrinya i veuràs que de la Galilea no en surten profetes!». I retornaren cada un a casa seva.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Mai un home no ha parlat així»

Abbé Fernand ARÉVALO
(Bruxelles, Bèlgica)

Avui, l'Evangeli ens presenta les diverses reaccions que produïen les paraules de nostre Senyor. Aquest text de sant Joan no ens refereix cap paraula del Mestre, però sí les conseqüències del que Ell deia. Uns pensaven que era un profeta; d'altres deien «Aquest és el Crist!» (Jn 7,41).

Veritablement, Jesucrist és aquest "signe de contradicció" que Simeó havia anunciat a Maria (cf. Lc 2,34). Jesús no deixava indiferents als qui l'escoltaven, fins al punt que en aquesta ocasió i en moltes altres «es va produir una dissensió entre la gent a causa d'ell» (Jn 7,43). La resposta dels guàrdies que pretenien detenir el Senyor centra la qüestió i ens mostra la força de les paraules del Crist: «Mai un home no ha parlat així» (Jn 7,46). És com dir: les seves paraules són diferents; no són paraules buides, plenes de

supèrbia i falsedat. Ell és “la Veritat” i la seva manera de dir reflecteix aquest fet.

I si això succeïa en relació als seus oients, amb més raó les seves obres provocaven moltes vegades astorament, admiració; i, també, la crítica, la murmuració, l'odi... Jesucrist parlava el “llenguatge de la caritat”: les seves obres i les seves paraules palesaven el profund amor que tenia envers tots els homes, especialment, aquells més necessitats.

Avui, com aleshores, els cristians som —hem de ser— “signe de contradicció” perquè parlem i actuem no com els altres. Nosaltres, tot imitant i seguint Jesucrist, hem d'emprar igualment “el llenguatge de la caritat i de la tendresa”, llenguatge necessari que, en definitiva, tots som capaços de comprendre. Com escrigué el Sant Pare Benet XVIè en la seva encíclica Deus caritas est, «l'amor —caritas— sempre serà necessari, fins i tot en la societat més justa (...). Qui intenti desentendre's de l'amor es disposa a desentendre's de l'home com a tal».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El Verb de Déu es va fer home i el Fill de Déu es va fer Fill de l’home perquè l’home, unit íntimament al Verb de Déu, es fes fill de Déu per adopció» (Sant Ireneu de Lió)

- «En l’arrel del misteri de la salvació està, en efecte, la voluntat d’un Déu misericordiós, que no es vol rendir davant la incomprensió, la culpa i la misèria de l’home» (Francesc)

- «Entre les autoritats religioses de Jerusalem, no sols trobem que el fariseu Nicodem o el notable Josep d’Arimatea eren deixebles de Jesús en secret, sinó que, durant molt temps, hi hagué dissensions respecte d’Ell, fins al punt que, a la vigília mateixa de la passió, sant Joan pot dir que ‘molts d’entre els principals cregueren en Ell’, encara que d’una manera imperfecta (Jn 12,42). Això no té res d’estrany, si tenim en compte que l’endemà de la Pentecosta ‘una bona multitud de sacerdots acceptaven la fe’ (Ac 6,7), ‘alguns de la secta dels fariseus havien cregut’ (Ac 15,5)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 595)

Altres comentaris

«Mai un home no ha parlat així»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui notem com es “complica” l'ambient al voltant del Senyor, pocs dies abans de la Passió ocorreguda a Jerusalem. Per causa d'Ell es genera com una mena de discussió i controvèrsia. No podia ser d'altra manera: «¿Penseu que he vingut a portar pau a la terra? No, us dic, sinó la divisió» (Lc 12,51).

I no és que el Redemptor desitgi la controvèrsia i la divisió, sinó que davant de Déu no s'hi valen les “mitges tintes”: «El qui no està amb mi, està contra mi; i el qui no recull amb mi, escampa» (Lc 11,23). És inevitable! Davant d'Ell no hi cap una positura neutra: o existeix, o no existeix; és el meu Senyor, o no és el meu Senyor. No és possible servir a dos senyors alhora (cf. Mt 6,24).

Joan Pau II considerava que davant de Déu cal optar. La fe senzilla que el nostre bon Déu ens demana implica una opció. Cal optar perquè Ell no se'ns vol imposar: vingué a la Terra de manera discreta; morí anorreat, sense fer ostentació de la seva divinitat (Fl 2,6). És el que expressa meravellosament sant Tomàs d'Aquino en l'Adoro Te devote: «En creu era oculta sola la Deïtat, ara aquí [en l'Eucaristia] és oculta fins la humanitat».

Cal optar! Déu no s'imposa; s'ofereix. I resta per a nosaltres la decisió d'optar a favor d'Ell o de no fer-ho. És una qüestió personal que cadascú —amb l'ajut de l'Esperit Sant— ha de resoldre. De res serveixen els miracles, si les disposicions de l'home no són d'humilitat i senzillesa. Davant els mateixos fets, veiem els jueus dividits. I és que en qüestions d'amor no es pot donar una resposta tèbia, a mitges: la vocació cristiana comporta una resposta radical, tan radical com fou el testimoniatge de donació i obediència del Crist en la Creu.